

Zpověď

střapaté holky

Radka Hartmanová

Radka Hartmanová

ZPOVĚĎ

STŘAPATÉ HOLKY

1. KAPITOLA

ŘÍJEN 2015

A je to tady. Den „D“. Přijede babička Běta ze Vsetína. Všichni kromě mě se na ni těší. Nejen že mi zmuchlá tváře, navíc mi i velmi bolestivě poštipuje obličej a oslintá pusu. Ještě ke všemu má takový divný parfém. Nějaký naftalín. Nevím, co je to za značku, ale měli by ji přestat prodávat, protože mi vždycky vypálí všechny chlupy v nose. Achjo, den „D“.

Maminka říkala, že je slušnost se nejdříve představit. Tak dobře. Jmenuji se Alžběta (ano, po babičce) Strohá, je mi 8 let a ničemu prý nerozumím. Na všechno jsem moc malá a až vyrostu, pochopím to.

Jsem zrzavá, mám pihy a ještě ke všemu se jmenuji Bětko. Lépe řečeno Alžběta. Ve třídě mám samé krásné holčičky s ještě krásnějšími jmény jako Adélka, Valinka, Sárinka nebo Anička. Jenom na mě řvou „BĚTOOO DŘEE TOO“. Tos tomu dala mami, děkuju. Jediné štěstí, že k tomu všemu nejsem ještě tlustá, protože to bych měla zkažený život. Říkala babička (ta druhá, co bydlí jinde než ta první). Jsem celkem šlank díky volejbalu, který tak nesnáším.

Abych se ale vrátila k jádru pudla. Babička přijela z jednoho prostého důvodu. Mám nové sourozence a prý je přinesl čáp. Nechápu, odkud a proč. Zajímalo by mě, jak daleko je musel táhnout, chudák čáp. Dohromady mají asi 5 kilo. Jsou to dvojčata. Kluk a kluk. To jsem tedy zvědavá, co s nima budu dělat. Nedokážu si představit, jak to zvládnou a ani nevím, jestli na to mám nervy (to se tak říká). S klukama nemám vůbec žádné zkušenosti. Jeden se jmenuje Jonáš a druhý Jáchym. To je taky trošku na hlavu a vůbec to není můj vkus. Snažila jsem se mámu přemluvit, aby to byli Ben a Fík, což v žádném případě neprošlo.

Slyším zvonek a rázem je mi jasné, že se na nás řítí pohroma. Za dveřmi je zcela jistě babička Běta a proto se raději utíkám se schovat do skříně. Táta mě v mém úprku agresivně zastaví a přikáže uklidnit se. Moc nevím, co tím myslí, ale zkusím to. Táta si to nemyslí.

Babička vchází a já cítím dušnost, kterou pronásleduje pichlavý tlak na hrudi. Snad to nebude zákeřný infarkt myokardu (hodně si pročítám knihu Domácí lékař). Snažím se zmizet, jenže to nejde. Ani se nenaděju a už mě rdousí. Pro jistotu zadržuju dech a v okamžení rudnu. Naštěstí se brzy odlepila. Dýchám zhluboka a odcházím se nenápadně uklidit do skříně.

Babička si povídá s tátou v kuchyni. Rozplývají se nad miminama a mně je v tý almaře celkem hic. Tak asi vylezu. Jdu do kuchyně a pro jistotu otevírám okno, které babička vzápětí

zavírá, abych se nenastydla. Jsem v pasti. Snažím se splynout s okolím, ale babička mě vidí. Autosugesce (slyšela jsem to v televizi) nefunguje. To nejhorší přichází poté. Babička sliní kapesník a šmudlá mi pusou. Začnu plakat. Dostanu na zadek. Pláču víc. Pláču déle. Táta řve. Řve na mě, ať neřvu. Snažím se přestat, ale nějak to nejde. Patrně jsem rozrušená a zdá se mi, že toho mají oba dost. Odcházíme do porodnice. Z toho ale nejsem taky moc nadšená. Maminka je strašně ošklivá, takže se jí asi bojím. Nechápu, co se jí stalo, když dřív byla ták krásná. Od té doby, co přiletěl ten pitomej čáp, to s ní jde od desítky k pěti. Nejspíš jí to neseslo. Dvě děti jsou přece jen trošku moc. Mohla si vzít jen jedno a to další nechat jiný mamince. To by bylo podle mě rozumný, tak jí to zkusím navrhnout.

Jsmo v porodnici a já jsem celkem nervózní. Když vcházíme do pokoje číslo 8, držím se táty jako klíště. Máma mě vítá a nějak urputně se na mě vrhá. To asi neustojím, cítím nával emocí. Jde na mě pláč a z očí se mi derou slzy jako hrachy. Maminka pláče taky, protože k ní nechci. Táta se chytá za hlavu a chce volat nějakýho Chocholouška. To by mě zajímalo, kdo to zase je. Doufám, že ne nějaký kamarád toho otravnýho čápa.

Babička si chová brečícího Jáchyma. Asi se taky dusí. Chápu ho. Jonáš spí, nebo z toho puchu umřel. Táta říká mamince jak je krásná a statečná. Podle mě trochu přehání, jelikož vypadá strašně a statečná taky moc není. Váší se tady jakoby nic a doma má tolik práce. Ležet by měl spíš ten čáp. Bůh ví, kam musel zase letět.

Ptám se maminky, jestli by nemohla jednoho brášku vrátit, že bych na tom byla psychicky lépe. Prý ne a mlč. Kdyby byla rozumná, jak vždycky tvrdí že je, mj návrh by alespoň zvážila a nerozčilovala by se.

Vytáhnu z kapsy žízalu, kterou jsem dostala jako zásnubní dárek od Pospíšila ze 4. C., který je můj snoubenec. Chystám se to oznámit rodičům. Babičku chytá amok (nevím, co to je, ale tatínek to často říká, když má maminka sklony k hysterii). Vzala mi mou žízalu a hodila ji z okna. Ihned se vymluvím na toaletní potřebu (jako že potřebuju kadit, protože čůrání trvá jenom chvílku) a běžím ji zachránit. Pozdě. Je z ní mrtvá žízala.

Když se vrátím ze záchranné mise, babička pořád zapáchá a stěžuje si tatínkovi, že by mi měl utáhnout oprátku nebo že mě přetrhne jak hada. Toho se zaleknu a raději v tichosti sedím.

Jonáš se posral. Proto byl tak v klidu. A nedostane vůbec na zadek. Za normálních okolností bych se vztekala, že to není fér, ale dnes ne, páč se obávám toho přetrhnutí. Raději jen sedím a koukám na odpadkový koš. Maminka přebaluje Jáchyma a vzápětí zjistí, že posraný je Jonáš, ne Jáchym. Já jí říkala, že v tom bude mít bordel. Ale jsem malá a ničemu nerozumím. Hlavně, že oni jsou dospělí a moudří. Ani nevědí, jak od sebe rozeznat svoje děti. Ale smrad je to teda pěkněj. To by mě zajímalo, co ten Jonáš jedl. Vsadím se, že plácal pátý přes devátý.

Přišel doktor a hladí mě po vlasech. Dělá nějaký divný obličej a dává mi lízátko. Bojím se, že je to úchyl, takže s díky odmítám. Já tedy nevím, co to je úchyl, ale babička říkala, že

dětem dávají sladkosti jenom úchylové a to si brát nesmím. Tatínek mi vynadá a zase mi říká, ať se uklidním. Ale já prostě nevím, jak to mám udělat. Snažím se tatínka požádat o vysvětlení, ale nic mi neporadil. Prý ať na sebe neupozorňuju a uklidním se. To je pořád dokolečka. Zeptám se Pospíšila. Ten bude určitě vědět. Je starší a už všemu rozumí.

Konečně jdeme domů. To byla doba. Už si asi nestihnu ani zahrát pexeso. Achjo. Jsem smutná a nejhorší je, že dneska musím spát s babičkou, protože táta odjíždí do Brna na nějaký turnaj. Je golfový trenér. Ale to nevádí, já mám totiž plán. Počkám, až babička usne, a půjdu zase do skříně, a kdyby to náhodou nevyšlo, dám si pod polštář kolíček. Nevyšlo to. Babička nespí, protože je stará a staří lidé nespí. To jsem nevěděla. Z toho kolíčku mě bolí nos.

Ráno jsem se vzbudila se silně otačeným a nedokrveným nosem. Nevěděla jsem, že spát s kolíčkem je taková dřina. Můj nos připomíná spíše nežli nos, zobák. To bude zase den. Jediné štěstí je, že je sobota a nemusím do školy.

Na to, že babička Běta tvrdila, že nemůže spát, protože staří lidé nespí, tak chrápe jako dudek. Nejsem si jistá, jestli chci být někdy dospělá. Moc tomu světu nerozumím. Jdu vařit snídani. Namažu chleba s marmeládou. Snad se babička ještě probere. To nevím, jak bych vysvětlovala. Táta přijede až odpoledne, tak musím něco vymyslet. Při nejhorším dám babičku pod postel a řeknu, že už odjela.

Ten chleba, kterej chci namazat, nemáme. Tak si dám alespoň tu marmeládu. Babička se vynořila a trošku jsem se jí lekla. Vůbec nevypadá jako babička. Nevěděla jsem, že se člověk v průběhu dne mění. I když táta něco takovýho říkal. Nabízím té paní, co říká, že je babi Běta, marmeládu. Nechce. Nařiká na bolavá záda a hledá nějakou kočku. Kde by ji vzala, tady žádná kočka nikdy nebyla. Snažím se jí to vysvětlit. Ticho a mlč. Jsem tedy ticho a mlčím. Člověk nemůže ani vyjádřit svůj názor. Ovšem vzpomněla jsem si na včerejší možnost přetrhnutí. Jím dál svou marmeládu. Moc mi nechutná, ale mám hlad a v televizi říkali, že je snídaně nejdůležitější jídlo dne.

Babička se vrátila s něčím chlupatým na zádech. Oddychuje si, že kočku našla. Začínám nakrabovat, ale v cukru letu řvu jako kráva. Babička na mě nechápavě hledí a hrozí mi vařečkou. Prej ať neřvu, nemám-li důvod. Já ho ale mám. Zabíla kočku, jen aby měla co na sebe. Mohla jsem jí něco půjčit. Začínám se zalykat a babička s kočkou na zádech hledá vařečku. Beru kramle. Babička za mnou. Začíná hra na honěnou okolo stolu. To nemůže dobře dopadnout.

V běhu nás přeruší táta, který právě vchází do dveří. Utíkám za ním v domnění, že mě schová před šílenou babičkou a mrtvou kočkou. Zase špatně. Táta mě plácá přes zadek a domlouvá mi, že musím babičku šetřit. Babička se zhroutí do křesla a funí. Pláču a říkám tatínkovi, co babička udělala. Táta se začne smát, čemuž zase nerozumím. Babička už dýchá poměrně klidně a vysvětluje mi, že kočičku nezabila. Ulevilo se mi.

Kdyby mi to řekla hned, nemusí tady teď popadat dech. Dospělí jsou divní lidé. Asi zůstanu pořád malou holčičkou.

Jdu si hrát pexeso. Sama. Jsem ráda sama a ještě radši bez babičky, která pořád jenom heká a smrdí tou drahou voňavkou. Nikdy se nebudu vonět. Nechápu, co na tom mají. Musím se na to zeptat maminky, až se vrátí domů. A to bude už zítra!

Konečně budu mít maminku jen sama pro sebe. Dneska se vrátí z porodnice. Ani jsem nemohla dospát. Už jen pár minut a bude tu, moje máma! Hurá, klaply dveře. Slyším řev. To asi nebude máma. Ale proč by táta řval? Běžím ke dveřím ve snaze zjistit, oč tu kráčí. A sakra. Jonáš a Jáchym. Úplně jsem na ně zapoměla a už se jich asi nezbavím. Toho čápa mi byl čert dlužen. Od teď musím pozorně hlídat, aby se další pták nepřiblížil k našemu prahu. Ono to totiž není jen tak. Anička Krutá ze 3. A říkala, že kluky nosí čáp a holky zase vrána a když to tvrdí ona, tak to prostě musí být pravda, jelikož je starší a víc toho ví. To ale znamená, že musím být obzvláště obezřetná i na výskyt vran. Další dítě bych nepřežila!

Maminka mě pusinkuje a odkládá ty otravné řvouny do postýlky. Tulím se k ní jako smyslů zbavená. Nechci ji už nikdy pustit, takže svatosvatě slibuju, že může ležet i doma, když bude chtít. Nebudu ji otravovat. Nemusí kvůli tomu do porodnice. Přisahám na krabičku od sirek, která je plná žízal od Pospíšila. Máma se mi směje. Nechápu to. Myslím to přece vážně! Maminka mě obejmě a já utvrzuji svou přísahu, kterou jí nikdy neporuším. To se totiž nesmí! Děda Ervín říkal, že sliby ruší

pouze skety a srabi. A to já teda nejsem, i když nevím, co to znamená.

Seberu odvalu a jdu okouknout brášky. Zpočátku se mi tedy moc nechce, ale nakonec vyhraje zvědavost nad ješitností (to slovo neznám, ale líbí se mi). Upřímně řečeno moc nechápu, co na nich všichni vidí! Dělají jenom tři věci- řvou, spí a nebo kaděj. Za to bych já dostala pořádný výprask. Budu si muset přečíst nějakou knížku o dětech abych nebyla úplně nemožná. Hned zítra se Áni zeptám, jak to s tím doručováním dětí je. Něco mi tu nehraje.

Máma vybaluje věci z porodnice, táta heká a montuje druhou postýlku. Moc mu to nejde. Jen doufám, že mi je nenakvartýrujou do pokojíku! Potřebuju soukromí! Raději se s touto obavou hned obracím na mámu, které mě uklidní větou, že miminka budou spát prozatím v ložnici. Tak to je teda lituju. Táta chrápe ještě víc než babička Běta, která tvrdí, že vůbec nespí. Nedalo mi to. Do zítřka to nevydržím. Beru si blok, tužku, encyklopedii ptactva a mířím si to za tátou do obýváku. Nejdřív na mě nevěřicně hledí, což se ještě znásobí, když zjistí, co po něm chci.

Pohodlně se usadím, rozevřu notes, připravím pero a nalistuji knihu na straně 132 – kapitola ČÁP BÍLÝ. Dočítám se zde velké množství informací. Jde o brodivého ptáka, patří do kmenu strunatců, podkmen obratlovci a váží 2 – 4 kila. Ovšem o nošení dětí ani zmínka. Otáčím listy až na stranu 251 – VRÁNA ČERNÁ. Pěvec z čeledi krkavců, o doručování

holčiček ani zmínka. Jsem zaskočená. Táta taky. Zdá se mi, že je taky zklamaný. Zvědavě na něho zaútočím s otázkou, jak vznikají děti. Kouká na mě, já koukám na něj. Mlčí. Kulím na něj oči a snažím se získat nějaké informace.

To, co zanedlouho zjistím, není vůbec žádná sranda! Čáp prej vůbec žádný děti nenesí! Píšu si. Ovšem jak to doopravdy je, neví ani táta. Ve svém věku už by měl znát takové základní věci. Je to krajně podezřelé. Bože, snad ty mimina někde neukradl! To bych musela jako správný občan informovat policii (to se totiž musí). Když se na to táty zeptám, zrudne a volá na mámu, která spí. Posadí se naproti mně a zvažní. Prý jsem už velká a chytrá holka. No, jak kdy. Jak se to těm dospělým hodí. Nenechám se odbýt a trvám si na svém.

Táta začne vyprávět. Miminko prý vznikne z nějakého semínka, které se uhnízdí u maminky v bříše a pak z něj vyroste dítě.

„Kde se to semínko vezme?“ ptám se.

Táta mlčí. Dlouho mlčí.

„Tati, kde se vezme to semínko?“ ptám se znovu a přidám naléhavý tón.

„Semínko mají v bříšku tatínkové,“ zašeptá.

To mě dost vyděsí. „A jak se dostane do mamince bříška, tati?“ pokračuju.

„Když dá tatínek mamince pusinku, tak se semínko dostane do jejího bříška,“ konstatuje táta.

„Pokaždý??“ To už bych musela mít brášku a sestřiček alespoň tisíc. Musím se porozhlédnout po bytě, jestli nejsou někde schovaní.

Táta se napije piva a nesouhlasně zakroučí hlavou.

„Tak kdy?“ zajímám se.

„Jen když se na tom oba rodiče domluví,“ říká polohlasem táta.

„Na tom, že dáš mamince semínko?“ utvrzuji se.

„Ano, Bětuško“ pokyvuje táta.

Pečlivě jsem si všechno zapsala do svého sešitu a přednesu to Anče. Ta bude koukat! Mně to od začátku nesedělo. Čápa jsem naposledy viděla vloni v zimě a navíc byl mrtvej. Bylo to na dálnici, kde ho srazil asi kamión, říkal táta. A dítě se tam nikde neválelo, takže jak by ho asi mohl nosit, že jo! To ví snad každý malý dítě!

Jdu spát.

To, že je slušné se představit, jsem už říkala. Nyní je ale na čase vám něco málo sdělit i o mé rodině. Začneme mámou.

Moje máma je docela obyčejná máma. Liší se pouze tím, že je moje. Teď už tedy i Jáchyma a Jonáše. Je naše. To ale nevádí, ráda se s nimi podělím. Nechtěla bych, aby měli nějakou jinou. Ta naše je totiž ta jediná, ta nejlepší. Jmenuje se Klára Strohá, dříve Hutná. Jako z bláta do louže, říkává máma. Je jí 37 let a už je prý dost stará na to, aby věděla, co má dělat. Nevím, zda si za tímto výrokem vždy stojí, ale tvrdí, že ano. Často se ptá táty na

různé věci a ten jí radí, jak může. Maminka se musí asi ještě hodně učit. Většinou bývá moc krásná, ale ne vždycky (stejně jako babička Běta). Proto raději říkám většinou. Je vysoká a neuvěřitelně štíhlá. Někdy se mi zdá, že má nohy až do nebe, skoro jako Diana Kobzanová (ta modelka, co bydlí v Kanadě – myslím). Ruce má naprosto symetrické a krásně tvarované. Jako takové vlnky na moři. Žádné mozoly nebo okousané nehty. Maže si dlaně nějakým Kamilem a lakuje nehty korálovou barvou. Je to baletka. Na jevišti tančí jako víla na vodní hladině. Nemůžu se na ni vynadávat. Má dlouhé, světle hnědé vlasy, které nosí sepnuté v ohonu, připomínající koňské žíně. Mám raději, když je nosí jen tak, rozpuštěné. Je potom jako princezna Jasněnka z Létajícího ševce. Má sytě zelené oči, kvůli kterým jí táta říká žabko. Po celém obličejí má vyseté malinkaté pihy, které vypadají jako sypané přes cedník. To mám po ní a nesnáším je. V létě je to ještě mnohem horší, to vypadám jako slunéčko sedmítečné.

Máma často nadává. Říká takové ty věci jako „kurva zase mi to spadlo“, „do prdele to je den,“ „stojí to za hovno“ a tak. Ale já to říkat nesmím, protože to se pro malou a roztomilou holčičku nehodí. Povídali rodiče. Tak třeba až budu velká.

Když netancuje, tak často spí. Když nespí, tak vaří a pak nadává, že je to kurva zase den na hovno. Ale mně to nevadí. Ráda ji pozoruju. I když je našťvaná, je moc krásná. Táta si to taky myslí, proto ji vždycky štípe do zadku (když to nevidím).

Její nejlepší kamarádka je teta Uršula. Je jí už 35 let a pořád nemá děti ani pána. Ta se asi nikdy nevdá. Je to stará panna (říkal táta). Moc tomu nerozumím. Teta Urša je moc srandovní. Nikdy se nezlobí a vždycky se směje. Často k nám chodí s lahví vína a to se pak směje až do rána, což ráda nemám.

Maminka se narodila 6. 6. 1978 babičce Alžbětě a dědovi Ervínovi v Motole. Babička má divný odér a heká – jak už jsem říkala. Děda Erva je moc fajn. Má rád babičku, i když zrovna nevoní a toho já si cením. Ráda s ním chodím na ryby, kde spolu jen tak mlčíme a je nám fajn. Někdy sedíme celé odpoledne, koukáme na vodu a přemýšlíme si. Já si u toho často kreslím nebo ňoupu záděry. Děda kouří doutník a pije Becherovku. Má z toho pak červený nos a motavý nohy, což je sranda. Babička mu říká, že je to starý ožungr a nadává. To máma asi zdědila po ní. V každé rodině se něco dědí. To zase říkala paní učitelka Tupá na hodině biologie.

Máma je vegan. Moc lidí neví, co to je, tak vám to raději vysvětlím. Rozhodně se nejedná o nadávku. Nejí nic živého. Tedy ani mrtvého. Pojídá jenom zelí, klíčky, rýži a mrkev. Táta jí říká, „kukuřice“. Což tomu nerozumím, protože tu zrovna moc často nejí. Já a táta milujeme mrtvá zvířata. Nejradši mám prasátko. Vždycky se mu omluvím a pak ho sním. Někdy si i přidám.

Maminka má dva sourozence. Dvě sestry. Tetu Hanku a Vandu. Hanka je moc stará a Vanda dost mladá. Haně je už skoro 50 a má jednu dceru, sestřenicí Elišku, která má taky

dceru a taky Elišku (musela jsem si to napsat, páč v tom mám zmatek). Teta Háňa má za manžela Čeňka Bílého, což je můj strejda a režisér u maminky v divadle. Vypadá jako sumec. Vůbec ho nemám ráda, protože je divnej. Má přerostlý knír a plešatou hlavu. Pořád si něco mumlá a vrčí. Teta Hana ho taky nemá ráda, ale prý už to na stará kolena vydrží. Tak snad nemusí držet moc dlouho. Až na stupidní (prý to znamená hloupé) názory má máma tetu Hanu docela ráda. Vandě je 29, je všude pokreslená a má náušnici v břiše! Je sprostá stejně jako moje máma, jen víc nahlas. Má přítele, každý měsíc jiného. Jména nevím, je jich moc. Vanda žádný mimino nemá, je na to ještě mladá, ale babička Běta je z ní na mrtvici (to je nemoc, při který vám visí pusa dolů).

Většinou poklidnou dvojici tvoří má máma v kombinaci s tátou. Jmenuje se Daniel Strohý a je mu hodně let. Kolik nevím, ale je to hodně. Má šedé vlasy a krásné modré oči. Je úplně vysoký a má ramena jako závodní plavec. Můj táta je obrovský a občas mám pocit, že dokáže ochránit celý svět. Jen roztáhne svá křídla a všechny pod ně schová. Nejlepší na něm je, že se vůbec nikdy nerozčiluje (a to ani, když na něj máma často řve). Občas mi dá na zadek, ale to si musím opravdu zasloužit. Často brečím a on to nemá rád. Prý nechce, aby ze mě vyrostla cholerická hysterka, že jedna v domě stačí. Tak mu věřím, že to se mnou myslí dobře. To tak rodiče mají. Myslí to se svými dětmi dobře. Tatínek hraje a trénuje divnou sportovní disciplínu, při který stojíte celý napjatý na trávě a házíte holí

míček do díry. Jmenuje se golf. Je to nuda, nebaví mě to. Ovšem táta si to nemyslí. Je v tom moc šikovný a prý to naši rodině vydělává hodně peněz. A to mě baví, protože potom si můžu koupit klidně nový vodovky.

Tu šikovnost po něm nemám. Jednou jsem si při golfu přerazila holí nos a od té doby hraju volejbal (který nesnáším!).

Jezdí často pryč a bývá málo doma. Máma vždycky nadává, pak se vzteká a nakonec brečí. Asi se jí po něm stýská. Potom ale nechápu, proč když se vrací, tak máma taky nadává a vzteká se. Jen už nebrečí. Pak ho obejmeme, dá mu pusku a má radost. U nás doma je často veselo. Nikdy se nenudíme. Táta říká, že s naší mámou se nejde nudit. Má prý v povaze „Itálii“. Později jsem se dozvěděla, že mít „Itálii“ znamená být divoká. A to ona teda je!

Babička od táty se jmenuje Fany. Lépe řečeno Františka. Říkáme jí ale Fany nebo Fána. Pořád nosí klobouk, korále a šaty. Je už tak stará, že prý pamatuje, když bylo Mrtvé moře ještě marod. Minulý rok slavila 80. narozeniny. Moc si toho nepamatuje, všechno zapomíná. Někdy ani neví, kam patří rtěnka, a místo na puse ji má na krku. Nosí červenou, takže je to hned vidět.

Babi Fany má ráda alkohol. Pije ho na můj vkus moc často! Možná proto zapomíná. Bydlí v domově důchodců ve Vídni. Říkala, že nechce zdechnout (asi umřít, našla jsem to ve slovníku) u komunistů (nevím, nenašla jsem nic). Táta za ní jezdí každý týden, já jenom někdy. Nepřeháním to.

Děda se jmenoval René a už zemřel. Byl pilot a bál se létat. Prý to dělal jenom proto, aby mohl Fanče kupovat garderobu (to znamená oblečení, bylo to v časopise). Babička Fanča bylo totiž odjakživa módemanka (toto slovo se mi moc líbí, označili tak v Ona dnes královnu Alžbětu, která teda žádná takováhle není). Babi se prý ráda fintila, aby lidé viděli, že se má. Pracovala jako dámská krejčová a tak uměla spíchnout kde co. Teď, jak už je moc stará, nepozná jehlu od konvice na čaj, proto raději nešije.

Tatínek má jednoho bratra. Strejdu Adama. Adam je úplně nejvíc bezva! Pořád mi vozí čokolády, pexesa a pastelky. Hází mě do stropu, hraje si se mnou na kolotoč a bere mě na koně. Je sním obrovská legrace. Je to tátovo dvojče. Nejsou si vůbec podobní, Adam už nemá skoro žádný vlas a ramena má taky o dost menší než náš táta. Strejda je spisovatel. Vydali mu jen jednu příručku pro rybáře, ze které žije dodnes, ale jak říká – v šuplíku má svůj trumf a to bude bestseller. Když nebudu ošetřovatelka zvířátek, taky budu spisovatelka! Napíšu povídku o tom, jak děti nenesí čáp. A když budu přece jenom ta ošetřovatelka, můžu jíst mrtvá prasátka, kdykoliv budu chtít.

2. KAPITOLA

LISTOPAD 2008

Ti dva lidé tam dole se rozhodli, že chtějí miminko. Dostala jsem nabídku, že k nim můžu jít. My duše si můžeme s jistotou vybrat a stanovit směr určení stejně tak, jako svůj životní cíl. V tomhle životě se mám naučit jednu věc – být velkorysý. Možná je to fajn volba, ty dva lidi tam dole vypadají dobře. Paní je moc krásná a její životní směr je láska a péče. Má se naučit starat o druhé a vyvažovat to láskou k sobě samé. To nezní špatně. Chlápek, který žije vedle ní, má už cosi za sebou. Není na světě poprvé. Odmítají mi říct, co je jeho úkol. Nejeví se ale zle. Možná je náš úkol společný...

Není moc času, musím se rozhodnout. Na hmotné tělo stojí celá řada nedočkavých duší. Házím si pomyslnou mincí. Když padne orel, jdu tam. Pokud panna, zůstávám. Chvilka napětí. Padl orel.

Cestu si moc nepamatuju. Byla rychlá, temná a trošku strašidelná. Je tu teplo a klid. Hezký pocit. Cítím bezpečí. Ještě o mém příchodu nevědí. Bude to překvapení. Nejspíš bych o sobě mělo dát vědět. Ups. Možná to bylo na začátek trošku

moc. Mamince je špatně a zvrací. Hodně a dlouho. Příště se musím trochu víc krotit, přece jen se zatím neznáme. Mohlo bych si to pokazit hned na začátku a to nechci. Čeká mě ještě hodně dlouhá cesta. Z toho zvracení mi není nejlépe. Už by mohla skončit.

Jdeme do lékárny pro těhotenský test. Moc se těším, až se o mě dozvíš, maminko. Snad se ti budu líbit stejně jako ty mně. Ihned po příchodu domů, čůrá maminka na test. To se musí. Jedna čárka? Tomu nerozumím! Já jsem přece tady!

Maminko, nevěř jim, ty přece víš, že jsem za vámi přišlo! Maminka pláče. Asi to neví. Nebuď smutná mami, mám tě rádo! Cítím něčí teplo. Že by táta? Objímá mámu a jde z něj taková dechberoucí láska. Jsem si jisté, vybralo jsem si správně. Snad se o mně brzy dozví.

Dny plynou a pořád se nikdo neraduje z mojí přítomnosti. Včera mě máma zavalila deštěm z červeného vína. Rochnilo jsem si. Trošku to přehnala, protože spí celý den. Musím ji zase lehce pošouchnout, aby si mě konečně všimla! Ó né, zase zvrací. To jsem nechtělo! Omlouvám se. Zapomnělo jsem, jaké to má následky. Snad se nebudeš zlobit mami. Jen tě chci už osobně poznat, povídat si s tebou a mazlit se.

Mám hlad a to víno mi teda nestačí. „Mami, haló, pošli něco!“ Hurá, asi mě slyšela. Posílá mi makrelu a čokoládu. Tak jo, to stačí. „Díky mami!“ Sakryš, co to sem zase jede? Okurka? Tu teda nechci! A ven! Hm, to byla tedy rychlost. Okurka obratem změnila směr své cesty. Ulevilo se mi. A mamince snad

taky. Jen doufám, že si to bude pamatovat. Nejsem si jisté, že by to příště dopadlo lépe.

Zatím jsem asi úplně malinké, že mě nevidí! Jak se tak pozoruji, budu v budoucnu nejspíš čahoun, už teď mám skoro centimetr. Mám tři části - hlavičku, krk a trupík. Moje kůže je velmi jemná a tenoučká, ale bude silnější a silnější (což trochu zredukovalo mé obavy). Včera mi začalo bít srdíčko, které je zatím tak malinké, že není skoro vidět. Ale na všechno mám dost času, nic se nesmí uspěchat. Už teď poznávám, že je život pěkně složitý.

Jéé, maminka posílá chleba s máslem. To je nejlepší jídlo na světě! Hned jak se narodím, dám si jich, co hrdlo ráčí. Hopsám a dělám si z chleba župan. Máslem si mažu své ucaprcané tělíčko. To je prima! Válím se v něm, dělám kotrmelce a nakonec ho všechn sním. Je to dřina, ale stojí to za to. Chleba s máslem nevyměním ani za nic! Zbystřím, když zjistím, že se na mě řítí bílá lavina. „Mamí, počkej, přestaň! Vždyť se utopím!“ Bylo to mlíčko. Asi celý bazén mlíčka. Zaplavalo jsem si a zapilo ten skvělý nášup. Příště ale, maminko, přeci jen uber. Nemusíš být tak nenasytná. Trošku mě ta odpolední svačinka zmohla. Jdu si dát šlofíka.

3. KAPITOLA

PROSINEC 2015

Prosinec je nejlepší měsíc, co existuje. A víte proč? Protože chodí Ježíšek, přeci. A ten, když jste hodní a posloucháte maminku, tatínka a prostě všechny staré lidi, dostanete, co si přejete. Přejde přesně za 14 dní. Už jsem mu napsala dopis.

Milí Ježíšku,

Celý rok jsem se snažila být hodná a poslouchat. Občas se my to vymknulo z ruky, to přiznávám, ale dostala jsem na zadek nebo pohlavek a pak už jsem jen chvílku brečela a byla zase hodná. Tatínek říkal, že to nevádí. Tak mu věřím. Mám celí seznam věcí, které nutně potřebuji. Hodně věcí jsem z něj vyškrtila, abis nemusel tahat tak těžkou váhu. Taky se ti chci omluvit za hrubé chyby, ale jsem teprve třetáček a všechno ještě neumím.

Pro sebe si přeju vodovky, blok s tlustýma deskama, svítivý fixy, plnicí pero, kabelku s Hello Kitty a puntíkaté gumáky. To je opravdu jen to nejnnutnější.